

je bil za deželnega pridigarja v Ljubljani s plačo 200 goldinarjev.

L. 1582. 24. julija je bil odločen, da govori pogrebni govor nekemu umrlemu protestantu. Z vso silo je hotel govoriti v cerkvi sv. Petra v Ljubljani, a šentpeterski duhovniki so mu to prepovedali; kaplan Martin Sittich¹⁾ je stal na cerkvenem pragu in ga ni pustil noter.²⁾ To leto je začel boleti, da je komaj še mogel ob nedeljah pridigovati. Poleti 1590 so ga umirovili, umrl je okoli l. 1594.

Kakor že omenjeno, je prestavljal Lutrovo postilo, ki pa ni prišla na svetlo, pač pa njegova prestava Habermanovega molitvenika „Krščanske lepe molitve“ l. 1579., tiskana v Ljubljani v tiskarni Janeza Mandelca.³⁾ Lutrove postile pa ni spravil v tisk, dasi so slovenski reformatorji in luterani to knjigo zahtevali od Trubarja že l. 1548. Ta je imel že z izdajanjem svetega pisma toliko težav, da se postile ni upal izdati. Pomanjkanje kruha je prisililo Tulščaka, da se je lotil prestave toliko zaželjene knjige, hoteč si z njo gmotno opomoči, a finančne razmere deželnih stanov so delo popolnoma opovrgle.⁴⁾

¹⁾ Luka Sittich, morda njegov sorodnik, se omenja kot menški župnik v ravno tej dobi. Izvestja M. Dr., 1907, 131.

²⁾ Mittheil. d. h. V. f. Kr., 1864, 54.

³⁾ Jahrbuch, XXII., 54, 55. „Ljubljanski Zvon“, 1886, 232.

⁴⁾ Jahrbuch, XVI., 129.

V sodobnih zapiskih se slika kot strasten in svojeglaven mož. Zavaljo svoje trme je bil prišel ob službo. Bil je v vsakem oziru propadel značaj. Poleg navedenih imen „Feistenberger“, „Scherer“ je nosil še ime „Lisec“, od lise ali brazgotine, ki mu jo je vžgal v čelo rabelj radi njegovega podivjanega življenja. O njem se čita precej nelepих reči in poročil v knjigi, katero je izdal l. 1606. prošt v Stainzu Jakob Rosolenz „Gründlicher Gegenbericht“, v kateri odgovarja na strupene napade, ki so naperjeni proti papeštvu in katoliški cerkvi, ki jih je skoval vitenberški profesor Rungius. V tej knjigi pisatelj gotovo ne podaja izmišljenih dejstev, saj se sklicuje na žive priče in razne listine, ki postavljajo v jasno luč razuzdano življenje tega odpadlega duhovnika. Pri pogrebu, tako piše Rosolenz, je nastal nenadoma tak vihar, da je kar lomil drevje ter razkopaval strehe in podiral hiše; ljudje so bili prepričani, da ga je odnesel hudič. Umirovili so ga bili za to, ker ni mogel govoriti; imel je raka na jeziku, s katerim je nesramno napadal

cerkev in papeža ter sramotil vero, v kateri je bil krščen in vzgojen in katero je bil nehvaležno popustil. Ta njegova nesreča se je zdela vsem očitna kazen božja, kakor je svoj čas doletela strastnega krivoverca Nestorija.¹⁾

(Dalje.)

¹⁾ Jahrbuch, XXII., 54, 56, in „Voditelj“, V., 405, 406.

FR. LEVSTIK

